



Thomas S. Monson elnök

Légy bátor és erős!

Legyen bátorságunk – legyen mindannyiunknak bátorságunk – szembeszállni a közvéleménnyel, és kiállni az elveink mellett!

Szeretett fivéreim, jó újra itt lenni veletek. Mennyei segítségért imádkozom, amint élek a lehetőséggel, hogy szóljak hozzátok.

E Konferencia-központ falain túl is sok ezren gyűltek össze a kápolnában és más helyszíneken szerte a világ nagy részén. Összeköt minket egy közös szál, hiszen azt a megbízatást kaptuk, hogy viseljük Isten papságát.

A föld történelmének figyelemre méltó időszakában vagyunk itt. Lehetőségeink szinte korlátlanok, ugyanakkor kihívások sokaságával

kell szembenéznünk, melyek közül némelyek kifejezetten a mi korunkra jellemzőek.

Olyan világban élünk, ahol az erkölcsi értékeket szinte teljesen félresöpörték, ahol a bűnt felháborító módon a kirakatba állítják, és ahol körbevesznek bennünket a kísértések arra csábítva, hogy letérjünk a szoros és keskeny ösvényről. Kitartó kényszereknek és becstelen befolyásoknak vagyunk kitéve, melyek romba döntik mindazt, ami helyénvaló, és megkísérlik a helyére állítani a világias

társadalom sekélyes filozófiáit és gyakorlatait.

Az ilyen és ehhez hasonló kihívások miatt folyamatosan olyan döntésekkel szembesülünk, amelyek meghatározhatják a sorsunkat. Ahhoz, hogy helyes döntéseket hozzunk, bátorságra van szükség – bátorságra, hogy nemet mondjunk, amikor kell, és igent mondjunk, amikor az a megfelelő válasz; bátorságra, hogy helyesen cselekedjünk azért, mert az a helyes.

Mivel a mai társadalom fejlődésének iránya rohamosan elfordul az Úr által adott értékektől és alapelvektől, szinte bizonyos, hogy szükséges lesz megvédenünk mindazt, amiben hiszünk. Meglesz-e a bátorságunk, hogy így tegyünk?

Ifj. J. Reuben Clark elnök, aki sok éven át volt az Első Elnökség tagja, ezt mondta: „Nem ismeretlenek azok az esetek, melyekben [azok], akik állítólag hittek, ...úgy érezték, hogy mivel hitük teljes mértékű megvallásával magukra vonhatják hitetlen munkatársaik gúnyolódását, ezért módosítaniuk kell vagy ki kell magyarázniuk a hitüket, illetve rombolóan fel kell hígítaniuk, vagy akár úgy kell tenniük, mintha eldobnák maguktól. Az ilyen emberek képmutatóak.”¹ Egyikünk sem szeretné ezt a bélyeget viselni magán, mégis előfordul-e, hogy vonakodunk kijelenteni a hitünket bizonyos körülmények közepette?

Segíthetünk magunknak azon vágyunkban, hogy helyesen cselekedjünk, ha olyan tevékenységeket végzünk és olyan helyekre megyünk, ahol gondolatainkat jó hatások érik, és ahol az Úr Lelke sem érzi magát kényelmetlenül.

Emlékszem, egyszer olvastam, milyen tanácsot adott egy apa a fiának, amikor a fiú egy távoli iskolába ment: „Ha valaha is olyan helyen találsz magad, ahol nem kellene lenned,



menj el onnan!” Ugyanezt a tanácsot adom mindannyiótoknak: „Ha valaha is olyan helyen találjátok magatokat, ahol nem kellene lennetek, menjetek el onnan!”

A bátorság hívó szava mindannyiunkhoz folyamatosan felhangzik. Életünk minden napján szükségünk van bátorságra – nem is annyira az eget rengető eseményekben, hanem inkább akkor, amikor döntéseket hozunk, vagy reagálunk a minket körülvevő körülményekre. Hadd idézzem a skót költő és író, Robert Louis Stevenson szavait: „A mindennapos bátorságnak kevés tanúja van. Ám bátorságotok nem kevésbé nemes, ha nem is kíséri dobpergés és nem kiáltják tömegek a neveteket.”²

A bátorság sokféleképpen mutatkozik meg. A keresztény szerző, Charles Swindoll, így írt: „A bátorság nem korlátozódik a csatamezőre... vagy arra, hogy félelem nélkül elfogjuk a házunkba hatoló betörőt. A bátorság valódi próbái sokkal kevésbé látványosak. Belső próbatételek ezek; mint például hithűnek maradni, amikor senki sem figyel, ...vagy egyedül állni, amikor nem értenek meg.”³ Hozzátenném, hogy ez a belső bátorság magában foglalja azt is, hogy helyesen cselekszünk még akkor is, ha netán félünk; megvédjük a hitelveinket, még ha azzal esetleg azt is kockáztatjuk, hogy kigúnyolnak; illetve ragaszkodunk hitelveinkhez, még ha talán barátaink vagy társadalmi státuszunk elvesztését tesszük is kockára ezzel. Annak, aki állhatatosan kiáll azért, ami helyes, meg kell kockáztatnia, hogy néha nemtetszéssel vagy népszerűtlenséggel találja magát szembe.

Mialatt az Egyesült Államok haditengerészeténél szolgáltam a második világháború idején, tudomásomra jutottak bátor és hősiességek és vitéz cselekedetek. Az egyik ilyen, melyet



soha nem fogok elfelejteni, egy nem a mi hitünket valló 18 éves tengerész csendes bátorsága volt, aki nem volt túl önhitt ahhoz, hogy imádkozzon. A csapatban lévő 250 férfi közül ő volt az egyedüli, aki minden este letérdelt az ágya mellett, olykor a hangadók gúnyolódása és a hitetlenek tréfálkozása közepette. Fejét lehajtva Istenhez imádkozott. Soha nem ingott meg. Soha nem tétovázott. Bátor volt.

Nemrégiben hallottam egy olyan ember példáját, akiből hiányzott ez a belső bátorság. Egy barátom mesélt egy lelkiileg feltöltő, hitre sarkalló úrvacsorai gyűlésről, melyen a férjével vett részt az egyházközösségükben. Egy fiatal férfi, aki a papi hivatalt viselte az ároni papságban, megérintette az egész gyülekezet szívét, amikor az evangélium igazságairól és a parancsolatok betartásával járó örömről beszélt. Buzgó, szívet melengető bizonyosságot tett, ahogy ott állt az emelvényen, tisztán és elegánsan a fehér ingében és nyakkendőjében.

Később, még ugyanazon a napon, ez az asszony a férjével a

környékükön autózott, és látták ugyanezt a fiatal férfit, aki csupán pár órával korábban oly lélekemelően hatott rájuk. Most azonban teljesen más képet mutatott, ahogy ott ment a szakadt ruháiban – és cigarettázott. Ez az ismerősöm és a férje nemcsak mélységesen csalódott és elszomorodott, hanem össze is zavarodtak azt illetően, hogy miként tudott ez a fiatal férfi olyan meggyőzően egyvalaki lenni az úrvacsorai gyűlésen, aztán meg hirtelenjében valaki teljesen mássá válni.

Fivéreim, ti egy és ugyanaz a személy vagytok-e, bárhol legyetek is és bármit tegyetek is – az, akinek Mennyei Atyánk látni szeretne benneteket, és aki tudjátok, hogy lennetek kell?

Egy országos folyóiratban megjelent egy interjú Jabari Parkerrel, aki egy közismert NCAA kosárlabda játékos és az egyházunk tagja. Megkérték, ossza meg, mi volt a legjobb tanács, amelyet valaha is kapott az édesapjától. Jabari ezt felelte: „[Édesapám] azt mondta, hogy mindig légy ugyanaz az ember a sötétben, mint aki



trágár tréfáit, szörnyűséges esküdözését, irtózatos káromlásait és szennyes beszédét.”

Pratt elder így folytatta:

„Addig hallgattam, míg olyannyira felháborodtam, megütköztem, elborzadtam és elteltem a haragvó igazságosság lelkével, hogy alig tudtam türtőztetni magam, hogy fel ne álljak és meg ne feddjem az öröket; de egy szót sem szóltam Josephnek vagy bárki másnak, noha mellette feküdtem, és tudtam, hogy ébren van. Hirtelen talpra állt, és a mennydörgés hangján, avagy üvöltő oroszlánként szólalt meg, emlékezetem szerint a következő szavakat szólva:

»CSEND LEGYEN! ... Jézus Krisztus nevében rendreutasítom magukat, és azt parancsolom, hogy nyughassanak; nem fogok tovább élni egy percet sem, hogy ilyen beszédet hallgassak! Hagyják abba az ilyen szókat, máskülönben vagy maguk, vagy én meghalunk EBBEN A PILLANATBAN!«”

Joseph „rettenetes méltósággal magasodott előttük”, Pratt elder szavai szerint. Lánkra vereten, fegyvertelenül állt ott, mégis higgadt és méltóságteljes volt, ahogy letekintett a meghunyászkodott örökre, akik az egyik sarokba húzódtak, vagy a lábai elé kúporodtak. Ezek a látszólag javíthatatlan férfiak a bocsánatáért esedeztek, majd pedig csendben maradtak.⁹

Nem minden bátor tett jár ilyen látványos vagy azonnali eredménnyel, mégis mindegyik megadja azt a lelki békét és tudatot, hogy védelmére kelünk annak, ami helyes és igaz.

Lehetetlen egyenesen megállnia annak, aki a népszerű közvélekedés és helyeslés laza talajába mélyeszi a gyökereit. Dániéléhez, Abinádiéhoz, Moróniéhoz vagy Joseph Smithéhez hasonló bátorságra van szükségünk, hogy erősen és szilárdan tudjunk kapaszkodni abba, amiről tudjuk,

a világosan vagy.”⁴ Igen fontos tanács ez, kedves fivérem, mindannyiunk számára.

Szentírásaink telve vannak példákkal az olyan bátorságról, amelyre manapság mindannyiunknak szüksége van. Dániel próféta mindent felülmúló bátorságról tett tanúságot, amikor kiállt azért, amiről tudta, hogy helyes, és bátorságot tanúsított az imádkozáshoz, noha ezzel veszélybe sodorta az életét.⁵

Bátorság jellemezte Abinádi életét is, ami abban mutatkozott meg, hogy hajlandó volt inkább az életét adni, semmint az igazságot megtagadni.⁶

Kit ne inspirálna Hélamán 2000 ifjú harcosának az élete, akik tanították és szemléltették, milyen fontos bátran követni a szülők tanításait, és

erkölcsösnek és tisztának lenni?⁷

Talán mindezen szentírásbeli beszámolókat megkoronázza Moróni példája, akiben megvolt a bátorság, hogy mindvégig kitarson az igazlelkűségben.⁸

Joseph Smith próféta egész életében számtalanszor tett tanúságot bátorságáról. Talán legdrámaibb módon akkor, amikor több testvérrel együtt összeláncolva – képzeljétek csak magatok elé: összeláncolva! – tartották őket egy félkész kunyhóban a Missouri állambeli Richmond bírósági épülete mellett. Parley P. Pratt, aki szintén a foglyok között volt, ezt írta egy bizonyos estéről: „Alvást színelve feküdtünk, mígnem elmúlt már éjfél is, de fülünket és szívünket sértette, hogy órákon keresztül hallgattuk őreink



hogy helyes. Nekik megvolt a bátorságuk ahhoz, hogy ne azt tegyék, ami könnyű, hanem azt, ami helyes.

Mindannyian szembesülni foguk a félelemmel, megtapasztaljuk a gúnyolódást, és ellenállásban lesz részünk. Legyen bátorságunk – legyen mindannyiunknak bátorságunk – szembe szállni a közvéleménnyel, és kiállni az elveink mellett! Nem a kompromisszum, hanem a bátorság az, ami előhozza Isten jóváhagyó mosolyát. A bátorság élő és vonzó erénnyé válik, amikor nem csak úgy tekintünk rá, mint a hajlandóságra, hogy hősi halált haljunk, hanem úgy is, mint eltökéltségre, hogy tisztességes életet éljünk. Miközben előre haladunk, és törekszünk úgy élni, ahogy kell, bizonyos, hogy segítséget fogunk kapni az Úrtól,

és vigaszt meríthetünk az Ő szavaiból. Nagyon szeretem az Úr ígését, mely Józsué könyvében került feljegyzésre:

„[E] nem hagyak téged, sem el nem maradok tőled.

...légy bátor és erős... Ne félj, és ne rettegi, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz.”¹⁰

Szeretett fivéreim, Pál apostollal együtt jelentsük ki a meggyőződésünkben fakadó bátorsággal: „Nem szégyenlem a Krisztus evangéliómát”¹¹. Azután ugyanezzel a bátorsággal kövessük Pál e tanácsát: „... légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”¹²

Végzetes konfliktusok jönnek és mennek, de az emberek lelkéért folytatott háború egyre csak folytatódik.

Harsona hangján szól az Úr hozzátok, hozzám és a papságviselőkhöz mindenütt: „Most tehát minden ember tanulja meg a kötelességét, és tevékenykedjen abban a hivatalban, amelyre kijelöltetett, teljes szorgalommal.”¹³ Akkor leszünk mindannyian „királyi papság”¹⁴ – Péter apostol szavaival élve –, egységesekek a céljainkban és felruházva hatalommal a magaságból.¹⁵

Azt kívánom, hogy mindannyian azzal az eltökéltséggel és bátorsággal távozzunk innen ma este, hogy az ősi időkben élt Jób szavait visszahangozzuk: „...a míg az én lelkem én bennem van, ...ártatlanságomból magamat ki nem tagadom”¹⁶. Ez az én alázatos imám Jézus Krisztus, a mi Urunk nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education*, rev. ed. (1994), 7.
2. Robert Louis Stevenson, in Hal Urban, *Choices That Change Lives* (2006), 122.
3. Charles Swindoll, in Urban, *Choices That Change Lives*, 122.
4. Jabari Parker, in “10 Questions,” *Time*, Mar. 17, 2014, 76.
5. Lásd Dániel 6.
6. Lásd Móziás 11:20; 17:20.
7. Lásd Alma 53:20–21; 56.
8. Lásd Moróni 1–10.
9. Lásd *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 210–11.
10. Józsué 1:5, 9.
11. Rómabeliek 1:16.
12. 1 Timótheus 4:12.
13. Tan és a szövetségek 107:99.
14. 1 Péter 2:9.
15. Lásd Tan és a szövetségek 105:11.
16. Jób 27:3, 5.

